

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

‘Η πλανομένη Βασιλίσα και ο άρχιεπισκόπος της. ‘Η γνωριμία της μ’ έναν ‘Ιταλό τυχοδιώκτη. ‘Όπου ο Περγάμι σώζει δυό παιδιά από τὸ ποτάμι. Τὸ εἰσιόδιον τῆς παρκιάς. ‘Η Καρολίνα και ἡ πενήνη καμαριέρα της. Πρὸς τὸ βραβρόν!... ‘Η ἐπίδειξις μιᾶς ληστρικής συμμορίας. ‘Ο θρίαμβος τοῦ άρχιέπισκόπου. Μικὴ σειρά ἀπὸ περιεργα εἰσιόδια.

Υπάρχει στην Ἑθνική μας Βιβλιοθήκη, ένα παλιό βιβλίο, διατίθεται σήμερα, ποὺ ἔχει τὸ ἀκόλουθο τίτλο : «Ταξείδια τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ βαρῶνος Περγάμι, κλειδούχου τῆς, εἰς Γερμανίαν, Ἰταλίαν, Ἑλλάδα, Τύνδα, Ἰερουσαλήμ, κτλ. κατὰ τὰ ἔτη 1814—1820, μὲ διάφορα ἀνέκδοτα, περιεργα καὶ ἐνδιαφέροντα, ἰσὺ Ταξιμὶ Ἀλιεργεῖ. Ἑλληνοσ τὴν καταγωγὴν, προσκεκολλημένον εἰς τὴν ἑλληνιστιαν τῆς, Παρίσι, 1821.

Στὸ περιεργον αὐτὸ βιβλίο, ὁ ἰσὺ τὸ ψευδώνυμον Ταξιμὶ Ἀλιεργεῖ Ἑλληνα συγγραφέας, διηγείται ἀσκόληρον τὴν ἔξαιτὴ περιπλάνησι τῆς βασιλίσσης Καρολίνας στὰς τρεῖς ἡπείρους : Ἰσὺ ἡ ἱστορία τῆς :

Ἡ Καρολίνα τοῦ Μπρονσβίκ, σύζυγος τοῦ πριγκίπου τῆς Οὐαλίας Γεωργίου, δὲν ἔζησε ποτὲ μὲ τὸν άντρα της. Μόλις ἀπέκτησαν ἕνα παιδί, ὁ δνὸ σὺζυγὸς ἐχοριστήκαν, καὶ ὁ χωρισμὸς τὸν ἀπεδόθη σὲ ἀσυμφωνία χαρακτῆρος. Ἡ μικρὴ κόρη τους, ἡ πριγκίπισσα Σαυλότινα, ἀπεσπάθη ἀπὸ τὴ μητέρα της, ἡ ὁποία ῥιζιχρε στὰ ταξείδια γιὰ νὰ ἐσχάση τὴ λήπτη της. Ἐνὸ ἡ Καρολίνα ἠοσκότανε στὴν Ἰταλία, συνέθη νὰ πεθάνη στὸ Λονδίνο ὁ πεθερὸς της βασιλεὺς Γεωργίος Γ', καὶ συνέλωσ ν' ἀνεβθὸ στὸ θρόνον, ὁ άντρας της Γεωργίος Α', ὁ ὁποῖος παρήγγειλε στὴ γυναίκα του ὅτι της ἀπαγορεύει νὰ ξανατιθήσθῃ στὴν Ἀγγλία.

Τὸν ἰσὺ καιρὸ ἡ Καρολίνα — ποὺ χρησιμοποιεσε μολαταῖτα τὸν τίτλο τῆς βασιλίσσης — γνωρίστηκε στὸ Μιλάνο μὲ τὸ βαρῶνον Περγάμι. Ὁ Περγάμι καταγότανε ἀπὸ ἐγγενεϊα καὶ πλοῖσια οἰκογένεια, κ' ἐποῦδαζε στο Κολλέγιο τῆς Μάντοιας, ὅταν οἱ Γάλλοι ἐβίησαν στὴν Ἰταλία. Ὁ Περγάμι ἐγκατέλειπε τότε τὸν κλήρον, γιὰ τὸν ὁποῖο ἦταν προορισμένος κ' ἐλαβε τὰ ὅπλα ἰσπέρ της Πατριδος του. Ἐνθουσιωθῆς εἶνε ἡ περιγραφή ποὺ κάνει ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνωτέρου βιβλίου, γιὰ τὸν Περγάμι :

«Θαυμασίου κεφάλι, γοάφι, ἔτανον σὲ σῆμα ἡρώαλειο. Γλυκὸς, περιποιητικὸς, εὐδαίητος, ὁ βαρῶνος αὐτὸς διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοὺς συνπατριώτες του καιτὸ χαρακτῆρα, γιὰτι ποτὲ ἡ ἐκδικιστὸς δὲν ἐβίηθηε στὴν ψυχὴ του. Εἶνε ἀνδρείος μέχρι παραφροσύνης, καὶ συνάμα μετριωφροσνστάτος. Ἐκτὸς τούτων ὁ Περγάμι ἔχει καὶ ἄλλες χάρες. Γνωρίσει μουσική καὶ ζωγραφική, μιλεῖ τὴ Γαλλική καὶ τὴν Ἀγγλική, καὶ εἶνε πολὺ δινάτος στὰ Μαθηματικὰ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Περγάμι, ὁ προορισμένος ἀπὸ τὴ Μοῖρα νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴ τοῦ βασιλικῦ Οἴκου τῆς Ἀγγλίας. Μιὰ Μάγισσα τοῦ εἶχε προφητεῖει, καπότε, ὅτι θὰ γίνῃ διάσημος ἀνθρωπος. Καὶ πραγματικῶς ἄρχισε πολὺ γλῆγορα νὰ γίνετα διάσημος. Μόλις γίνετη ἀξιοσημειωτὸς, τοῦ Ἰταλικῦ Στρατοῦ, παρατιθῆ, γιὰτι ἐσοκότως σὲ μονομαχία ἔναι σὺνάδελφός του. Ἐπειτα παρατίηκε μιὰ καλὴ κόρη, ἀλλὰ γόηγορα της ἐβαρθεθη καὶ τὴν ἐγκατέλειπε. Ἐπὶ τέλωσις βεβῆθη ἀλήθη, (ἀλλὰ πάντα κομπορητιμῆνος) στὸ Μιλάνο οἰα, γνωρίστηκε μὲ τὸν μεγαλο κλειδούχο τῆς βασιλίσσης μαρζήσιο ντ' Ἀρχαλιεῖ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπήρε στὴ βασιλικὴ ἰππορεία ὡς σταχυδρόμο, τίτλος ποὺ ἰσπῆρχε τότε στὶς Ἀλλῆς. Ὁ τοῖμυρος τυχοδιώκτης ἄρχιζε καιτὸ σταδίό του : Ὁμορητικός, γενναῖος καὶ πρωιμισμένος

μὲ τὸτες φρεσινὲς ἀρετῆς, ἐκατάλαβε γόηγορα ὅλες τὶς ἀδυναμίες τῆς διογμένης ἡγεμονιάς καὶ ἔπειτα κατ' εὐθείαν τὸ δρόμο τῆς καρδιάς της.

Μιὰ μέρα διετάχθη ν' ἀναχωρήσῃ, γιὰ νὰ προηγήται τῆς βασιλίσσης συνοδείας στὴ χώρα ποὺ θὰ ἐπῆγαναν. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὡρα ἔμους, ἡ βασιλίσα, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόλι, τὸν ὄρθε μέρα σ' ἕνα πλῆθος ποὺ μανθάνε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήτῃ νὰ φύγῃ. Ἡ Καρολίνα διετάξε νὰ σταθῇ τ' ἀμάξι της, κ' ἐστειλε ἕναν ὑπαπιστῆ τῆς νὰ μῆθῃ «τι ἔκαμη τὸν ταχυδρόμον τῆς βαρῶνον ντὲ Περγάμι νὰ παραλείψῃ τὰ καθήκοντά του». Ὁ ὑπισπαστῆς ἔγινους σὲ λίγο καὶ ἀνεκοίνωσε στὴ βασιλίσα ὅτι δνὸ καθάκαμ ἔγαν ποῖσι τὸ ποτάμι καὶ θὰ ἐπνίγοντο, χωρὶς ἄλλο, ἂν ὁ Περγάμι, περνώντας τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν τὰ ἔβλεπε, καὶ, δὲν ἔλαττε ἀμῆσος στὸ νερὸ νὰ τὰ σώσῃ! Ὁ λαὸς, ποὺ εἶχε μαρκετῆ, ἦταν ζωφρῶ συγανθιμένος, ἐξηκοκαυά γιὰ τὸν Περγάμι γιὰ τὴν γενναῖα του προῖξι καὶ δὲν τὸν ἄφηρε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἐκείνος, ἄμο νίδε ὅτι ἐκλήρωσε ἡ κενία του, λήθεος ἀμῆσος ἔτανον στ' ἄλλογ του, τὸ κενίσιος, καὶ γίνετη ἄρατιος.

Δὲν ἔχουσιάζεταν τίποτα περισσότερο γιὰ νὰ τρωήχτῃ ὀλοζήρη ἡ προσοχή τῆς αἰσθηματικῆς Καρολίνας στὸ νέο ταχυδρόμο, ὁ ὁποῖος ἄλλοστε ἦταν ἀρετὰ φρεσινὸς. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ βασιλικὴ τῆς καρδιά ἦταν ἀιμυλοιστημένη!

‘Η Καρολίνα καὶ ὁ Περγάμι στὴν Ἰταλία (Εἰκόμ ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἀνθὺ ντὲ Κοκ)

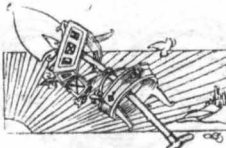
Ἀπὸ τὸ Μιλάνο ἡ περιπλανομένη βασιλίσα οἰοεβῆθηκε στὸ «Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως» ὅπου ἔβασιλευε ὁ Μιχαήλ. Στὸ μετωδὸ ὁ Περγάμι εἶχε κάνει τὸτες προσόδους στὴν ἐκτίμησι τῆς κενίας του.

Μιὰ καμαριέρα ὅμως τῆς βασιλίσσης, ἡ μὲς Μάρκαρετ, μαγεμένη ἀπὸ τὴν Ἀπολλόνεια ὁμορφιά τοῦ ὁμοῖου ταχυδρόμου, ἀποσάσισε νὰ τὸν ἐκδιεχθῇ γιὰτι δὲν τὴν ἐπρόσθε. Καὶ σ' ἕνα γορὸ μετρηματισμένον, ποὺ δόθηκε ποὺς τιμὴν τῆς βασιλίσσης στὸ Μόντε Καρλό, ἡ καμαριέρα αὐτῆ, μεταμειωμένη ἄ καρθῶσις ὅπως ἡ κενία της, ἐβίλεξε ἕνα στιγμὴ ποὺ ἡ βασιλίσα εβῆγε ἀπὸ τὴ σάλα, ἔπλοῖσισε τὸν Περγάμι, ἐκάθησε κοντὰ του καὶ ἰσοκρονωμένη ἔτι ἦταν ἡ βασιλίσα, τοῦ μίλησε μὲ τέτοια ἐλευθεροστομία, ὥστε ὁ Περγάμι ἔμνετε κατὰλύητος... Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἴδια καμαριέρα διέδοσε ὅτι ἡ βασιλίσα ἦταν αἰτὴ τοῦ Περγάμι κ' ὅτι τὴ ἐξοκολογηθῆ τὸν φρωτὰ τῆς καρδιά τὴν δοθέντα χορῶν.

Τὸ σκανδαλόδοξ αὐτὸ γεγονός ἔγινε γνωστὸ στὸς κατασκόπους, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ συνοδεία τῆς Καρολίνας, κατὰ διαταγὴ τοῦ σῆγῦου της, βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Καρολίνα ἔατσε ὄστωσο στὴ Ρώμη. Ἐκεῖ ἡ δυσάρεστες φῆμες ὄχι μόνο ἐξακολοῦθησαν, ἀλλ' ἔγιναν καὶ ἐνθωότερες. Μιὰ ἀπὸ τῆς κενίας τῆς τιμῆς, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ βασιλίσα, ἡ μὲς Καρόλινα Λίνδσεϋ, εἶπε καθαρὰ στὴν κενία τῆς ὅτι πρέπει ν' ἀποῖθη ἀπὸ τὴν υπηρεσία της τὸν Περγάμι, γιὰτι ὄλος ὁ κόσμος τὸν ἐκακολογοῦσε ὅτι εἶνε ἐραστής της. Ἀλλ' ἡ Καρολίνα δὲν ἤθελε ν' ἀκούη τίποτε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνας ἀκόλουθος τῆς συνοδείας κατηγγειλε τὸν Ἰταλό βαρῶνον στὴ βασιλίσα, ὅτι τοῦ... ἔβλεψε μιὰ λῆρα! Ἡ βασιλίσα δὲν ἤθελνε νι πιστήνη τὴν κατηγορία. Τότε ἕνας ἐγγενῆς Ἀγγλῶς, ὁ σὲρ Γάβροφ, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε ὡς ὑπισπαστῆς, ἀναγκαστήμενος γιὰ τὴν τὸση τύφλωσί της, ἐφοματισθῆ κάττω σπου-

(*) Γιὰ τὴν Βασιλίσα Καρολίνα ἔσους ἀμφοῖνα παλιὰ, τεφρὰ στὰ «Μουσείον» μιὰ σέλλο. Ἡ νῦα αὐτῆ ἱστορικὴ ἀφή γορὸς εἶνε ἀρκετὴ μὲ τὰ γοσφῆνῆ ἴσες, καὶ μῆς εἶνε ὀλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴ τῆς περιεργωτῆς αὐτῆς γυναίκας.

δαία τίχα υπόθεσι του στην 'Αγγλία, κ' ἐγκυτέλειπε τῆ βασιλίσα.

Μετ' ὀλίγον ἡ Καρολίνα ἔφτασε στὴ Γένοβα. Ἐκεῖ, ἄλλη περιπέτεια, προμερὴ αὐτῆ, ἐπερίμενε τὴν περιπλανομένη βασιλίσα. Ἡ βίλλα στὴν ὁποίαν ἔμενε ἐπιφυλάχθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους πληρωμένους, ἀπὸ τὸν σύζυγό τῆς ἴσως, καὶ οἱ ὅποιοι, ἐπάνου στὴν ταραχὴ, μῆτρην μῦθα καὶ ἄρπαξαν τὰ πολυτιμότερα ἀντικείμενα τῆς βασιλίτσας. Ἐπιτυχῶς δρέθηκε ὁ Περγκάμι, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ, ὄρμησε ἐναντίον τῶν ἐπιρησιῶν, ἐκόπωσε δύο, καὶ κατόρθωσε νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς φλόγης τὴν Καρολίνα καὶ τὰ κοσμηματὰ τῆς. Κατόλου αὐτοῦ, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ Περγκάμι ἠτήρησε ἀνταξίαν τοῦ ἡρωισμοῦ του. Ἡ βασιλίσα συνεκρότησε συμβούλιο, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ὀδοι τῆς ἀκολουθίας τῆς καὶ συγγινωμένη ἐξέθεσε τὰ γεγονότα, καὶ ὠνόμασε τὸν Περγκάμι κλειδοῦχο τῆς. Στὴ θέσι τοῦ ταχυδρόμου διώρισε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Περγκάμι. Ὁ ἔξιστος Ἰταλὸς ἔμπαυε παιᾶ... οἰκογενειακὸς στὴν εἰνῶνα τῆς ρωμαντικῆς αὐτῆς περιπλανομένης.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, ληρομένη μὲ μᾶς πληροφορησὴ τὴ ἀπέγινε ὁ τῶος κλειδοῦχος μαρκήσιος ντ' Ἀργαλιῶ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐννοησε ὅτι ἡ ἐλοχὴ του εἶχε περάσει καὶ φρόντισε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐγκαίρως.

Ἐτοῖ ὁ ἀοριδίσιος Περγκάμι ἐξακοιούθησε ν' ἀνεβαίη τὴ σκάια τῆς ἐπιτυχίας. Ἦταν παντορέμος καὶ δὲν τὸ ἔκρυβε ἀπὸ τὴ βασιλίσα ὅτι εἶχε καὶ κόρη.

Στὴ Βενετία ἐπιδοξόθησαν τὴ βασιλικὴ ἀκολουθία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Περγκάμι κομήσσα. Ὁλθα καὶ ἡ μικρὴ τὸ ὄνομα κλειδοῦχος ἐξήγησε ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τῆς κόρης τῆς εἰνῶνα τῆς βασιλίτσας, καὶ ἐκεῖνη προσέλαβε ἄμεσως τὴν ἀδελφὴν τὸν κριτὰ τῆς τιμῆς, καὶ ἀγάπησε τόσο τὴ μικροῦλα Βικτορίνα, ὅστε τὴν ἔβαυσε μαζὺ τῆς, στὸ χρεβάτι τῆς.

Ὁ πιστὸς ἀκόλουθος, ὅμως δὲν ἀργησε νὰ ἀνταμεινῆ τὴ βασιλίσα γιὰ τὴς εἰνῶνας τῆς αὐτῆς. Ἐνὸς ἐπήγγαυαν ἀπὸ τὸ Παῦλο στὴν πόλι Ἀγούστα, τ' ἄλογα τῆς βασιλικῆς ἡμέρας ἐτοιμάζον καὶ ἀρνησιαμένα ἔφεραν τὴν ἡμέρα σ' ἕνα βάρβαρο, ὅπου θὰ ἔπαυε καὶ θὰ τοσαζότανε, ἂν δὲν ἐπιενέβαινε καὶ τὴ φορὰ αὐτῆ ὁ γενναῖος Ἰταλὸς. Μὲ κινδύνου τῆς ζωῆς τοῦ Περγκάμι ὄρμησε μερσοτά, ἐκράτησε τ' ἄλογα ἀπὸ τὰ χεῖνάρινα καὶ ἔσωσε τὴν βασιλίσα...

Καὶ ἡ συνουσία ἐπροχώρησε... Παρκαίτω ὄμως τὴν ἐπιτόμενη ἄλλη περιπέτεια. Ἐνὸς περνούσαν ἀπὸ ἕνα ἄγρω δάσος, μὴ συμφορία ληστοῦν ἐπετάχτηκε καὶ τοὺς διέταξε νὰ σταθοῦν. Τότε παιᾶ ὁ Περγκάμι δειχτηκε σὲ ὄλο τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνδρείας του. Ὁρμησε μὲ γυμνὸ τὸ ἔπιφος ἐναντίον τῶν ληστοῦν, ἔπαυσε τὸ θάνατο, ἐκόπωσε τὸν ἀρχηγὸν τῶς, ἐδεκάτισε τοὺς ἄλλους καὶ ἔσωσε, σὺν ἀλθινοῦ ἰατροῦ, τὴ βασιλίσα...!

Ἡ συμφορία ποὺ τρομοκρατοῦσε τὴν πόλι καὶ τὰ περὶχωρα διαλύθηκε. Ὁλόκληρη λοιπὸν ἡ πόλις ἐβίγηκε νὰ προσηπτήση τὸν σωτήρα τῆς, καὶ ἡ εἰσοδος τῆς Καρολίνας καὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς στὴν Ἀγούστα εἶχε πανηγυρικὸ χαρακτῆρα. Πρὸς τιμὴ τῆς βασιλίτσας καὶ τοῦ γενναῖου κλειδοῦχου τῆς δόθηκαν χορτῆς ποὺ ἐκράτησαν ὀλόκληρη ὀδομάδα. Τότε ἀπεφασίσθη νὰ γίη ἐκστρατεία τῶν κατοίκων ἐναντίον τῶν ληστοῦν τοῦ ὄρους Ἀβελίνο, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἔμπαυε ὁ Περγκάμι. Ἡ βασιλίσα ἐπέτηχε πέρα - πέρα. Ὁ Περγκάμι ἐξολόθρευσε τοὺς φοβεροὺς ληπτάς, ἀνακοιούθησε...! Ἡ ραυλὴ τῆς Ἰταλίας γίνηκε ἔνδοξος καὶ ἀξιοζήλευτος, οἱ πλανόδιοι τραδαδοῦροι ἐτραγωδοῦσαν τὰ καταπρόθεμά του. Ἡ Καρολίνα ἦταν εὐτυχὴς!...

Ὁλόκληρο τὸ ταξεῖδι τῆς περιπλανομένης ἡγεμονίδας εἶνε γεμάτο ἀπὸ τέτοιου εἶδους γεγονότα. Παντοῦ ὅπου περνούσε ἡ Καρολίνα συνεδῶσαν ἐπισοδικὰ, ποὺ θὰ νομίζε κανεὶς ὅτι τὰ ἔστειλεν ἐπιτήρηδες ἡ τυχη, γιὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ στὸν κλειδοῦχο νὰ μεταγειρηθῆ τὸ σπαθὶ του! Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ ἴδοιμε τὴ συνέχεια τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπίσημη τῆς Καρολίνας στὴν Ἑλλάδα, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ περισσότερο.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Στὸν ἴσκιό γέφυρας ὄρνῶς, εἰς τὸ βουνό σὺν μῦθῳ, σὺν παιὶ ὁ ἥλιος νὰ κρυφθῆ. Ἐπαύλιον ληπτημένος, τὸ βλέμμα μου νὰ πλανηθῆ στὴν πεδιάδα ἀρῆτου, ποὺ σὺν καθορέτης κάτω 'καὶ ἀλλᾶζει μαγεμένος.

Κάτω, μονοκοῖζει ὁ ποταμὸς μὲ χημάτ' ἀρρησιμένα, σὺν φρεδὶ πέρα, μακρὰ κατὰ χορτῆ καὶ πάρι. Γύρω ἡ λίμνη τὰ νερά ἀπλῶνεται κοιμισμένα, ἄπου τὸ ἄστρο τῆς βραδινῆς τὴ λάμνη του σκορπάει.

Ἐδῶ νημά εἰς τὸ βουνό ποὺ δάση στεφανοῦν, ἡ μέρα φέρνει σιγαλὰ τῆς ἔσπερον ἄχτιδες ὀλόγωνα κατάλευκα τὰ νερὰ μεγαλώνουν, καὶ μοιάζονε σὺν νύκτανε αἰθέριες χρυσάλλιδες.

Ξάμνον, ἕνας ἥχος μακρὰ γυμίζει τὸν ἄερα, κα' ὀλόγωνα ἀπλῶνεται στὴν βραδινὴ ἡσυχία ἐν' ἡ χαμπάνα τοῦ χορτοῦ! Τοῦ κόσμου τὸν Πατέρα ἴναι μὲ θεϊκῆς στρωφῆς γυμιάς ἁρμονία.

Μπροστὰ σὲ τὸσες ὀμορφῆς ὄμως ἡ πονεμένη ψυχὴ μου, ἡ ἀδιάφορη χαρὰ περὶ δὲν γνωρίζε σὲ ἄλλους κοσμοὺς μαζωνοῦνε φανταίνα πλανε

μῆνι! τοὺς πεδωκίμῳ, τῆς ζωῆς παιὶ ὁ ἥλιος δὲν ἐφασίσει!

Στὴ φρεσὶ μελαγχολικὰ τὸ βλέμμα μου γυμίζω, ἀπὸ τὸν Νότο στὸν Βορρὰ κα' ἀπ' τὴν Αἰῶν, (στὴ Δύσι.

στὴν ἔκτασι τὴν ἀπειρη μάτια τὸ δοῦθῳ. Καὶ λέω: «Ἡ ψυχὴ μου τὴ χαρὰ ποτὲ δὲν θὰ γυμρῆσι»!

Τὴ μ' ὀφελούνε παιᾶ τῆς γῆς καλῶδες ἡ παλάτια, ἀφοῦ κανένα θελήγτρο δὲν ἔχουν παιᾶ γιὰ μένα! Ἀγαπημένα μου βουνά, δάση καὶ μονοτάτια, σὺς εἶπατε ἡ ἀγάτη μου καὶ ἴστε ἐρημομένα! Τὸν ἥλιό ποὺ στὸν ὄροιο του ἀδιακοῦα προ- (βαίνει,

τονὸ θεοῦ ἀδιαφορεῖ νὰ γανταίνα στὰ βάθη, ἂν σ' ἀφανοῦς γυμιάτους ὡς ἡ σκοτεινὰ ἀνε- (δαίν).

τὴ μ' ὀφελεί, ἀφοῦ γιὰ μὲ ἡ μέρα παιᾶ ἐγάθη!

Μ' ἄς μποροῦνα νὰ τὸν ἀκοιούθησο, σὲ ἄλλα μὲρη μαγικά, γλυκὰ, ὄνειρεμένα, αὐτὴ τὴ φρεσὶ τῆς πονετηνὰ ν' ἀφῆσο, καὶ ἡ ψυχὴ μου μὲσ' σ' αὐτὰ νὰ ζῆσι εὐτυχισμένα!

Πέρα ἐκεῖ πὸς λαχταρῶ γιὰ νὰ διαβῆ ἡ ζωὴ μου, σὲ τὰσος ὄλο ἐρημά στὴ φρεσὶ ποὺ κοιμᾶται, ἐκεῖ θε ναῦσο τὴν χαρὰ ποὺ τὴν ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου, ποὺ τόσο μῆρος τὰ μάτια μου σὺν ὄνειρο πλαναίται.

Ἐκεῖ ἀπ' τὴν ἀστέρευτη πηρὴ θε νὰ χορῆσο, ἀγάτη, ἐλπίδα καὶ χαρὰ, πονετηνὴ εὐτυχία, αὐτὸ τὸ δόλο ἰδανικό γιὰ παντα θὰ γνωρίζω, κα' ἡ πονεμένη μου καρδιά νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία!

Ἦ! μὲ τὸ ἄμμα τῆς αἰγῆς ἄς ἔφευγα μὴ μέρα, νὰ διασχίσω τ' ἄπειρο, ἐσένα ν' ἀπογῆσω! Γιὰτὶ νὰ ἐλιπῶ τὴν χαρὰ ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ σαρά! Χωρὶς ἐλπίδα καὶ χαρὰ τί μ' ὀφελεί νὰ ζῆσο;

Ἦ! ὅταν τὰ φύλλα πέφτουνε στὸ δάσος τὸ θλιμμένο, καὶ τὰ σκορπᾶ ὁ βραδινὸς ἄνεμος ἕνα - ἕνα - κα' ἐγὼ σὺν κείνα φαινομα: σὺν φύλλο μαρμαμένο, Φύσα ἄγρη τοῦ Βορρὰ, ἔλα ἔπαρε καὶ μένα!...

Ὁ ποιητῆς Λαμαρτίνου

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΤΑ

Ὁ ἀριθμὸς ἐπτά ἔπαυε ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀκόμη χρόνων σπουδαιοτάτων ὀλοῦν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν δ α- (φῶν λαῶν. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον 7 κλανῆτας, 7 ἀ- (γὰ καὶ γωματα, 7 σωτήρας καὶ 7 ὀμας. Ἐπειτα 7 ἦσαν τὰ θανατα τοῦ κόσμου, οἱ 7 σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, 7 εἶδη ὑποδρομακῶν ἀγῶνων, 7 ἀ- (χηφοὶ οἱ ἐκστρατεῶντες κατὰ τὸν Θῆβαν. Ἐπί- (σως 7 ἡμέρας ἔχει ἡ ἔβδομας, 7 εἶνε οἱ μουσικοὶ τῶνοι καὶ εἶ τὰ πολὺ διάστημα, μόνον 7 μέταλλα ἦσαν γνωστὰ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

Ἡ ἡλικία τοῦ γάμου

Ἔρετε σὲ ποιά ἡλικία ἐπιτρέπεται ὁ γάμος σὲ τῆς διάφορος χῶρες; Διαβῆστε τὸν παρακάτω κατάλογο καὶ θὰ δῆτε: Στὴ Γαλλία τὸ κατώτερο ὄριο ἡλικίας γάμου γιὰ ἕνα νεὸ εἶνε τὰ 18 ἔτη καὶ γιὰ τὴ νέα τὰ 15, στὴν Ἰσπανία 14 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 12 γιὰ τὴ νέα, στὴ Γερμανία 14 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 14 γιὰ τὴ νέα, στὴ Ρωσία 18 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 16 γιὰ τὴ νέα, στὴ Σαξωνία 18 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 16 γιὰ τὴ νέα, στὴ Ἑλβετία 14 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 16 γιὰ τὴ νέα, στὴν Οὐγγαρία 14 γιὰ τὸ νεὸ καὶ 12 γιὰ τὴ νέα, στὴν Αὐστρία 14 ἔτη καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα.

Τοῦ φρονιμοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀπλὴ ἐπὶθε- (σις ἔχει περισσότερο ἀξία ἀπ' τὴν βεβαιότητα τοῦ ἡλιθίου. (Ἀραβικὴ Παροιμία)